

Warszawa, dnia 13 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 127/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

protokolant: protokolant sądowy-stażysta Ilona Kancik

4. przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 20 i 24 sierpnia 2021 r. i 13 października 2021 r.

5. sprawy M. M., syna T. i A., ur. (...) w S.

6. oskarżonego o przestępstwo art. 280 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk, art. 190 § 1 kk,

7. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9. z dnia 23 października 2020 r. sygn. akt III K 1081/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia z pkt I, IV i V;

2. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

3. w ramach czynów zarzuconych mu w punktach 1 i 3 uznaje M. M. za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 r. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groził K. R. i Ł. B. pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała, usiłując w ten sposób doprowadzić ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości nie większej niż 20 złotych, poprzez zakupienie alkoholu na rzecz oskarżonego i pozostałych współsprawców, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 282 kk w zw. z art. 13 § 1 kk i za to na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 14 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. podwyższa wynagrodzenie zasądzone na rzecz obrońcy w punkcie VI do kwoty 1560 złotych powiększonej o podatek VAT;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 §

1 kk na poczet tej kary zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 21 kwietnia 2015 r. godz. 1.45 do 1 września 2015 r. godz. 16.35;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie w sprawie;

V. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz adw. M. T. kwotę 723,24 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Agnieszka Wojciechowska -Langda SSO Ludmiła Tułaczko

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 127/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 23 października 2020 r. sygn. akt. III K 1081/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	M. M.	Dochód uzyskany przez oskarżonego	Dane z systemu e-P.	k. 661
2.	M. M.	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Karta karna	k. 673-675
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Informacja z systemu e - (...)	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do podatków płaconych przez oskarżonego		
2.	Karta karna	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do uprzedniej karalności oskarżonego		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>Apelacja prokuratora</u> :</p> <p>Prokurator zarzucił wyrokowi:</p> <p>I. Obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu, a mianowicie art. 280 § 1 k.k. polegającą na niezastosowaniu tej normy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że użycie środka obezwładniającego w postaci gazu łzawiącego wobec pokrzywdzonych oraz przemocy pokrzywdzonego K. R. w postaci uderzenia pięścią w twarz i kradzieży jego plecaka, a także żądanie wobec pokrzywdzonych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zakupu za swoje
pieniądze alkoholu
i przekazanie go
oskarżonemu nie
wypełnia znamion
czynu zabronionego
z art. 280 §
1 k.k., podczas
gdy prawidłowa
wykładnia tego
przepisu oraz
ustalone
okoliczności
prowadzą do
przeciwego
wniosku

II. Błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku
mający wpływ na
treść orzeczenia
polegający na
błędnej ocenie
materiału
dowodowego i
przyjęcie, że
oskarżony M. M.
dokonując zaboru
plecaka należącego
do pokrzywdzonego
K. R. nie działał
wspólnie i w
porozumieniu z
pozostałymi
sprawcami i jego
zachowanie
stanowiło eksces,
podczas gdy
prawidłowa ocena
zgromadzonego
materiału
dowodowego a w
szczególności
zeznań
pokrzywdzonych
prowadzi do
wniosku, że

	oskarżony działał w porozumieniu z pozostałymi sprawcami a zaboru plecaka dokonał w ramach dorozumianego podziału ról podczas popełniania przestępstwa rozboju.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie, chociaż jej wniesienie na niekorzyść oskarżonego umożliwiło sądowi odwoławczemu zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 282 kk. Prokurator nie ma racji twierdząc, że oskarżony M. M. dopuścił się przestępstwa rozboju, gdyż działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi sprawcami. Takie stanowisko nie jest</p>				

uprawnione, gdyż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z M. S. i D. B. próbowali groźbami wymusić na pokrzywdzonych, by kupili im w sklepie nocnym wódkę lub parę piw. To zachowanie zostało nieprawidłowo zakwalifikowane jako występki z art. 191§1 kk, bowiem zdaniem sądu odwoławczego oskarżony i dwaj pozostali sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez zakupienie alkoholu na rzecz napastników.

Kwalifikacja tego zachowania z art. 191 §1 kk byłaby możliwa, gdyby napastnicy dali pokrzywdzonym pieniądze na zakup alkoholu i groźbami zmuszali ich do pójścia do sklepu w celu kupienia tego alkoholu i przyniesieni go im. Tak jednak w niniejszej sprawie nie było, gdyż pokrzywdzeni mieli kupić za swoje pieniądze wódkę lub parę piw dla napastników.

W ocenie sądu odwoławczego nie można się zgodzić z prokuratorem, że oskarżony M. M. i pozostali współsprawcy dopuścili się rozboju na szkodę K. R.. Groźenie pobiciem i żądanie zakupu określonej rzeczy w pobliskim sklepie za swoje pieniądze i przyniesienia ich napastnikom stanowi czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, gdyż nie wiąże się z natychmiastowym wydaniem pieniędzy czy też jakiego przedmiotu, jak w przypadku rozboju. Spryskanie gazem pokrzywdzonych przez M. S. stanowiło wyraz jego niezadowolenia i frustracji z postawy pokrzywdzonych, którzy odmówili zakupu alkoholu. To zachowanie M. S. nie było środkiem do obezwładnienia pokrzywdzonych w celu zaboru ich mienia, w szczególności plecaków, bowiem jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy plecaki te nie były przedmiotem zainteresowania ze strony któregokolwiek

napastników. Nikt w tracie zajścia nie domagał się wydania tych plecaków, ani nie dążył do ich odebrania pokrzywdzonym. Dopiero zdjęcie plecaka przez K. R. z ramion i odrzucenie na bok, aby zapewnić sobie swobodę ruchów, na wypadek dalszego ataku ze strony oskarżonego i jego kolegów spowodowało, że plecakiem tym zainteresował się M. M. i zabrał go z ziemi w celu przywłaszczenia, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia. Ponieważ zawartość plecaka miała wartość 450 złotych zachowanie M. M. w tym zakresie słusznie zostało zakwalifikowane jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Taka sekwencja zdarzeń nie pozwala na przyjęcie, że doszło do popełnienia rozboju.

Z przestępstwem z art. 280 § 1 kk mamy do czynienia wówczas, gdy sprawcy stosują przemoc w celu umożliwienia sobie zaboru mienia pokrzywdzonego. W realiach niniejszej

sprawy brak jest jednak dowodów na taki zamiar ze strony oskarżonego i jego kolegów. Zabór plecaka przez M. M. stanowił eksces, bowiem zachowanie to nie było z nikim uzgadniane i wynikało z faktu, że pokrzywdzony sam zdjął plecak i rzucił na ziemię. Prawdą jest, że nastąpiło to po spryskaniu mu twarzy gazem pieprzowym przez M. S., jednak z relacji pokrzywdzonych nie wynika, że środek ten został użyty w celu obezwładnienia ich i umożliwienia napastnikom zaboru ich mienia znajdującego się w plecakach. Z relacji Ł. B. wynika jednoznacznie, że po tym, jak pod sklepem odmówili z K. R. zakupu alkoholu, oskarżony M. S. powiedział, że są głupi jeśli sądzą, że nic im nie zrobią, a następnie spryskał ich twarze gazem. W trakcie rozmowy nie padły żądania wydania pieniędzy, czy innych przedmiotów należących do pokrzywdzonych. Z tego powodu użycia gazu pieprzowego nie można uznać za środek zmierzający

<p>do pozbawienia pokrzywdzonych władztwa nad ich rzeczami. W konsekwencji zabór plecaka odrzuconego przez K. R. nie stanowił przestępstwa rozboju, bowiem do jego zaboru nie użyto przemocy, ani nie obezwładniono pokrzywdzonego, który zdjął plecak i odrzucił go na ziemię, gdyż obawiał się dalszej agresji ze strony napastników i chciał sobie w ten sposób zapewnić swobodę ruchów, a nie dlatego, że ktokolwiek od niego tego się domagał.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W sprawie nie zachodziła konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku, bowiem</p>		

<p>materiał dowodowy pozwolił na jego zmianę poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk.</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p><u>Apelacja obrońcy M. M.:</u></p> <p>Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:</p> <p>I. Obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:</p> <p>1. Art.7 k.p.k. poprzez kierunkową ocenę materiału dowodowego, polegającą na kształtowaniu szeregu niekorzystnych domniemań dla oskarżonego, z jednoczesnym powielaniem kategorycznych stwierdzeń co do jego zawinienia i działania pokrzywdzonych w granicach prawa, z równoczesnym zdeprecjonowaniem znaczenia wszystkich dowodów przeczących powyższej tezie, co</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

doprowadziło do
poczynienia
całkowicie
dozwolonych
ustaleń w niniejszej
sprawie;

2. Art. 7 k.p.k.
poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów i
dokonanie jej w
sposób dowolny,
sprowadzający się
do przypisania
oskarżonemu
sprawstwa w
zakresie
zarzucanych mu
czynów, pomimo
zachodzących w
przedmiotowej
sprawie istotnych
wątpliwości,
podczas gdy w
rzeczywistości
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy, w
szczególności
zeznania świadków
oraz obszerna
dokumentacja
zgromadzona w
aktach
postępowania- nie
daje podstaw do
przyjęcia w sposób
niebudzący
wątpliwości
sprawstwa i winy
oskarżonego w
zakresie
zarzucanego mu
czynu z art. 191 § 1
k.k.

3. Art. 7 k.p.k.
poprzez

przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, sprowadzający się do przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów w pkt. III wyroku, wyrażające się w dowolnym ustaleniu, że oskarżony „wyjął nóż, rozłożył ostrze i manifestując jego posiadanie pokrzywdzonym powiedział do Ł. B. i K. R., że ma ochotę dzisiaj kogoś zabić, a następnie wprost zagroził K. R., że go zabije za 5 minut, o pierwszej w nocy”, poprzez które to zachowanie, według Sądu I instancji, „miał zamiar zmuszenia pokrzywdzonych do pożądanego przez siebie zachowania”, podczas gdy Sąd I instancji nie dysponował dowodem, z którego w sposób jednoznaczny wynikałoby, że doszło do wskazywanego przez Sąd rozłożenia ostrza, a nadto, aby doszło do zagrożenia któremukolwiek z pokrzywdzonych i zmuszenia ich do

określonego zachowania.

4. Art. 7 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę wyjaśnień oskarżonego i zastosowanie odmiennych kryteriów oceny tych samych okoliczności w odniesieniu do twierdzeń oskarżonego i pokrzywdzonych, a nadto wyrażającą się w stwierdzeniu, że wyjaśnienia oskarżonego są „wymijające” i nie pozwalają na precyzyjne odtworzenie przebiegu zdarzenia, podczas gdy podawany przez niego przebieg zdarzenia zgodny jest z zeznaniami M. S., D. B., M. J. oraz P. D., co w konsekwencji doprowadziło do wadliwych ustaleń w zakresie przebiegu zdarzenia

5. Art. 7 k.p.k. , poprzez dowolną a nie swobodną, bo niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz ukierunkowaną na z góry przyjętą tezę, ocenę dowodów w postaci odmówienia waloru wiarygodności

wyjaśnieniom
oskarżonego i
innych w zakresie
przebiegu wydarzeń
w nocy z 20 na
21 kwietnia 2015
roku, z powołaniem
się na istotne w
nich sprzeczności,
przy jednoczesnym
przyznaniu waloru
wiarygodności
zeznaniom
pokrzywdzonych, z
całkowitym
pominięciem
sprzeczności
wynikających z ich
depozycji oraz
zdeprecjonowania
znaczenia faktu
potwierdzenia
wyjaśnień
oskarżonego
zeznaniami innych
osób- M. S., D. B., M.
J. oraz P. D..

6. § 17 ust. 2 w zw. z
§ 20 Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu,
poprzez nie
zasądzenie
wynagrodzenia
obrońcy z urzędu
za obronę na
etapie postępowania
przygotowawczego
oraz na etapie
postępowania

sądowego,
prowadzonego pod
sygn. akt IV K
461/16, w sytuacji
gdy zgodnie z treścią
ww. przepisów,
wynagrodzenie
obrońcy powinno
zostać odpowiednio
powiększone o ww.
czynności obrończe.

II. W konsekwencji
powyższego, na
podstawie art. 438
pkt 3 k.p.k. ww.
wyrokowi zarzuca
błąd w ustaleniach
faktycznych, mający
wpływ na treść
zaskarżonego
rozstrzygnięcia,
polegającym na
uznaniu, że
oskarżony swoim
zachowaniem
wyczerpał znamiona
zarzucanych mu
czynów, zarówno
art. 191 § 1 k.k.
jak i art. 190
§ 1 k.k. podczas
gdy pozostaje to
w sprzeczności z
materiałem
dowodowym
znajdującym się w
aktach
postępowania.

III. Niezależnie
od powyższego, na
podstawie art. 438
pkt 4 k.p.k. ww.
wyrokowi zarzuca
rażącą
niewspółmierność
orzeczonej kary
łącznej w wymiarze 2
i pół lat pozbawienia

	<p>wolności, wynikającą z nieuwzględnienia faktu pozostawiania przez oskarżonego osobą bardzo młodą oraz z faktu nadmiernego wyeksponowania okoliczności uznanych przez Sąd za obciążające, co w konsekwencji doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy charakterem kar orzeczonych a karami jednostkowymi oraz jednocześnie orzeczoną karą łączną, które powinny zostać orzeczone przy zastosowaniu wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez judykaturę.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonych,</p>				

które są jasne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Pokrzywdzeni nie mieli żadnego interesu w tym aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego i jego kolegów o takie zachowanie, które w rzeczywistości nie miało miejsca. Pokrzywdzeni nie znali żadnego z napastników, spotkali się z nimi przypadkowo w autobusie i tam doszło do konfliktu, który przeniósł się następnie na ulicę w okolicy sklepu w pobliżu Placu (...). Pokrzywdzeni natychmiast po zdarzeniu poinformowali o nim funkcjonariuszy Policji, którzy podjęli poszukiwania sprawców w hotelu robotniczym i zdołali ich zatrzymać oraz odnaleźli skradzione mienie pokrzywdzonego K. R..

Ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana zgodnie z wskazaniem logiki i doświadczenia życiowego i nie narusza reguły wnikającej z art.

7 kpk. Wyjaśnienia oskarżonego na tle tych dowodów słusznie zostały uznane za niewiarygodne.

Relacja M. S., D. B., M. J. i P. D. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż osoby te mają interes w przedstawieniu zdarzenia w sposób korzystny dla siebie i oskarżonego, jako ich kolegi. Relacje te nie mogą w związku z tym podważyć wiarygodności zeznań pokrzywdzonych

Oдноśnie zachowania oskarżonego w autobusie stwierdzić należy, że z zeznań pokrzywdzonego K. R. wynika, iż oskarżony wypowiedział wobec niego groźbę pozbawienia życia za pięć minut, tj. o pełnej godzinie i okazał pokrzywdzonemu nóż. Oskarżony w swoich pierwszych wyjaśnieniach k.123-124 nie kwestionował tego faktu, twierdził jednak, że zrobił to dla zabawy. Zdaniem Sądu Okręgowego zachowanie oskarżonego mogło wzbudzić

uzasadnioną obawę, że wypowiedziana przez niego groźba zostanie spełniona. Zdarzenie miało miejsce w nocy w autobusie, gdzie oskarżony zupełnie bez żadnego racjonalnego powodu zdecydował się na werbalne zaatakowanie K. R., który w żaden sposób go do tego nie sprowokował. Postawa oskarżonego i wypowiedzi jego kolegów stwierdzających, że oskarżony może spełnić swoje groźby, wskazywały łącznie, że M. M. rzeczywiście jest w stanie zrobić pokrzywdzonemu krzywdę, skoro machał mu tym nożem przed ciałem. Nóż ten znaleziono przy oskarżonym i podczas pierwszego przesłuchania okazano go pokrzywdzonemu, który go rozpoznał. Powyższe dowody jednoznacznie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Wymierzona za to kara pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierność

jeśli się uwzględni okoliczności obciążające, tj. uprzednią karalność oskarżonego, jego działanie w nocy w autobusie, bez powodu, wobec osoby, która w żaden sposób go nie sprowokowała.

Oдноśnie podstaw przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk sąd odwoławczy wypowiedział się wcześniej w części dotyczącej apelacji prokuratora. Kara za to przestępstwa uwzględnia, że jest ono zagrożone karą od roku pozbawienia wolności.

Wymierzając karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności sąd brał pod uwagę jako okoliczność obciążającą karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu, a także fakt, że oskarżony działał w nocy wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami wobec pokrzywdzonych, którzy go w żaden sposób nie sprowokowali, co

<p>więcej pokrzywdzeni zachowywali się w taki sposób, aby nie doprowadzić do eskalacji agresji oskarżonego i jego kolegów.</p> <p>Wymierzona na zasadzie częściowej absorpcji kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności, jeśli się uwzględni agresywną i nieustępliwą postawę oskarżonego wobec przypadkowych osób, które w niczym mu nie zawiniły. Zdarzenie było rozciągnięte w czasie i w związku z tym brak podstaw do wymierzenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego od</p>			

popelnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk zarzuczonego mu w punkcie II aktu oskarżenia, bowiem czynu tego dopuścił się M. S. już po tym, jak oskarżony oddalił się z miejsca zdarzenia z plecakiem należącym do K. R.. W związku z tym brak było podstaw do przyjęcia, że miał on jakikolwiek związek z tym zaborem plecaka Ł. B., bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających, że działanie zmierzające do zaboru plecaka temu pokrzywdzonemu objęte było porozumieniem między oskarżonym i M. S..

Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko obrońcy co do nieprawidłowego wyliczenie jego wynagrodzenia za obronę z urzędu doliczając do kwoty zasądzonej przez sąd I instancji wynagrodzenie za udział obrońcy w siedmiu terminach rozpraw w sprawie IV K 461/16 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi

<p>-Południe (zanim postępowanie przeciwko M. M. zostało wyłączone do odrębnego postępowania) oraz za obronę w toku postępowania przygotowawczego.</p> <p>W pozostałym zakresie apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż brak było jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonych .</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Punkt II zaskarżonego wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Nie budzi wątpliwości, że nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia, którego dopuścił się oskarżony i zachodziła konieczność umorzenia postępowania w tym zakresie.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
W ramach czynu przypisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy uznał, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i zmienił też opis czynu przypisanego		

oskarżonemu stosownie do znamion tego przestępstwa.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zachowanie polegające na kierowaniu gróźb w celu wymuszenia na pokrzywdzonych pójścia do sklepu i zakupieniu tam z własnych środków alkoholu dla napastników stanowi występki z art. art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Z uwagi na trudną sytuację materialną sąd zwolnił oskarżonego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie w sprawie i zasądził na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej.	
7. PODPIS		
SSO Aleksandra Mazurek SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Ludmiła Tułaczko		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 23 października 2020 r. sygn. akt. III K 1081/18	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 23 października 2020 r. sygn. akt. III K 1081/18
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana